

nu efter hele Stillingen som givet, at Loven ikke kommer ud, hvis vi forandre noget som helst Væsentligt i Lovudkastet, altsaa vedtage Forandring i noget som helst Punkt, der er værd at vedtage Forandring i. Skulde der foretages Forandring i denne Lov, ville de Endringer, som ere fremskillede til denne Behandling, dog i meget ringe Grad tilfredsstille mig; da burde man efter min Mening være gaaet ganske anderledes radicalt tilværks, og Forslaget til § 11 vil jeg i alt Fald ikke kunne give min Stemme. Jeg troer, at der vil blive et betydeligt større Antal Sagførere i det Hele efter denne Lov, og at det ikke vilde falde vanskeligt for Sagførerne, naar de selv og deres Fuldmægtige ere forhindrede fra at møde, da at faae Sagførere til at møde, som ere berettigede til at møde for vedkommende Ret, men disse Blauquetfuldmægtige, som dette Endringsforslag vil opretholde, dette Proformavæsen, er Noget, som jeg betragter som uheldigt, og jeg betragter det netop som et af Lovforslagets Fortrin, at det derved bliver affaaet, men det vil efter min Opfattelse blive indført i samme Grad som hidtil ved Endringsforslaget til § 11. Det vilde væsentligt blive benyttet af Sagførere i Kjøbenhavn; men at man ubeløkker danske Jurister fra at procedere i Kjøbenhavn og endda samtidig vil forbeholde sig Ret til ved en fast Fuldmægtig, eller ved hvem som helst anden juridisk, jeg vil ikke sige Probenreuter, men Reifende at føre Sager omkring i Provinserne, er paa dette Gebeet det Samme, som om man i Næringsloven vilde tillade Handlende at lade Handelsreisende paa ethvert Sted i Landet til enhver Tid sælge hvilken som helst Vare, de vilde. En saadan Ordning have vi ikke truffet med Hensyn til Næringsvæsenet, og det forekommer mig heller ikke, at der er den mindste Nødvendighed for at træffe den med Hensyn til Sagførervæsenet, naar vi udvide Afgangens til at blive Sagfører. Det er altsaa et Forslag, som jeg i Realiteten ikke kan være med til at gaae ind paa.

Thurah: Jeg skal tillade mig varmt at anbefale Forslaget til § 11. Jeg har nemlig selv oplevet, at man ikke, undtagen med store

Beføstninger, kan komme igjennem med en Procedure efter Bestemmelserne i § 11. Jeg har et Exempel af mit eget Liv, hvor en Sagfører ved Underretten af politiske Grunde ikke vilde foretage min Sag, og Modparten allerede havde engageret den anden Sagfører, som var der paa Stedet. Jeg antog derfor en Sagfører her i Kjøbenhavn og udbad mig af den vedkommende Procurator i Provindsen, at han blot vilde fremlægge Actstykkerne i Retten. Dette vægrede han sig imidlertid ogsaa ved, og Justitsministeren erklærede, da man gennem Amtet henvendte sig til ham, at han ikke kunde paalægge den Vedkommende at møde. Der blev mig derfor særlig beskiftet en Mand, som kunde møde for mig og afgive Indlægene i Retten. Hvis denne Indrømmelse ikke var bleven gjort mig, vilde ethvert Møde have kostet mig et Tillæg af 10—12 Rd. Dette er efter min Mening et Exempel, der noksom viser, at man ikke bør gaae i den Retning, § 11 antyder. For Sagernes og for Vedkommendes Skyld tilraader jeg derfor meget indstændigt at vedtage Forslaget til § 11, og jeg troer, at man med Glæde maa modtage det Forslag, der herom er filllet.

Berg: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet.

Berg: Det ærede Medlems Erfaring angaaer den gamle Tilstand, ifølge hvilken der ikke var flere Procuratorer, end Regjeringen fandt for godt at bestikke, men under den Tilstand, der vil staves ved dette Lovudkast, kan Afgangens ikke forhindres for Noget, der opfylder de i Loven opstillede Betingelser, og det vil gjøre, at Antallet af Sagførere betydelig forøges, og den Ulempe, det ærede Medlem omtalte, og som ganske vist har været tilstede under den gamle Tilstand, vil derved forsvinde. Men hvis vi vedtage dette Forslag, ville vi derved bidrage til at forhindre Folk fra at etablere sig; thi saa ville de ikke have saa stor Sikkerhed for at kunne subsistere.